03/06/2019

Οι πρώτοι Έλληνες που έφτασαν στην Αυστραλία ως κατάδικοι

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

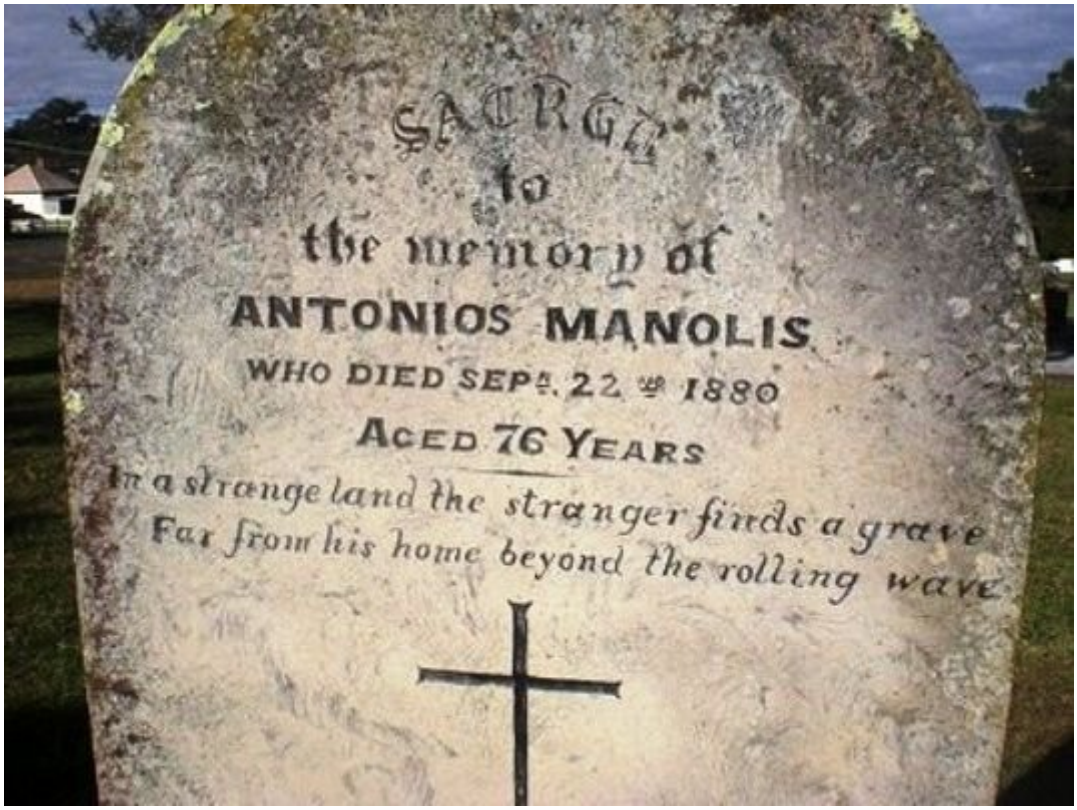

Η Αυστραλία, η οποία πολύ συχνά ταυτίζεται με ολόκληρη την Ωκεανία, είναι η έκτη σε μέγεθος χώρα του κόσμου. Έχει έκταση 7.692.000 τ. χλμ και πληθυσμό γύρω στα 25 εκατομμύρια. Πρωτεύουσά της είναι η Καμπέρα.

Οι πρώτοι άνθρωποι στην Αυστραλία εμφανίστηκαν πριν 40.000 και πλέον χρόνια και πιθανότατα προέρχονταν κυρίως από τη γειτονική, νοτιοανατολική Ασία. Συγκεκριμένα οι λεγόμενοι “αυστραλοειδείς” πληθυσμοί απαντούν επίσης στη Σρι Λάνκα, τη Μαλαισία και τη νότια Ινδία.

Ήδη από τον 13ο αιώνα ο Μάρκο Πόλο έκανε κάποιες νύξεις για την ύπαρξη μιας ”terra australis” (νότιας γης). Κάποιοι πιστεύουν ότι μουσουλμάνοι έμποροι από το Kilwa της σημερινής Τανζανίας, που αποτελούσε σημαντικό εμπορικό κέντρο από τον 11ο ως τον 16ο αιώνα, ήταν οι πρώτοι που έφτασαν στη Βόρεια Αυστραλία τον Μεσαίωνα. Ωστόσο, ο πρώτος καταγεγραμμένος ελλιμενισμός στην Αυστραλία αποδίδεται στον Ολλανδό Willem Jansz, που έφτασε στο ακρωτήριο Γιορκ το 1606. Το 1642 ο κυβερνήτης των Ολλανδικών Ανατολικών Ινδιών Anthony Van Diemen οργάνωσε μια αποστολή με επικεφαλής τον Άμπελ Τάσμαν (Abel Janszoon Tasman)

για να διαπιστώσει αν η χώρα αυτή είναι εκμεταλλεύσιμη. Ο Τάσμαν έκανε τον περίπλου της Αυστραλίας, ανακάλυψε την Τασμανία και τη Νέα Ζηλανδία, ωστόσο η έκθεσή του δεν ήταν ενθαρρυντική. Το 1668 εμφανίζονται στο προσκήνιο οι Άγγλοι με τον William Dampier, έναν πειρατή που γνώριζε καλά την περιοχή και το Ναυαρχείο του είχε αναθέσει εξερευνητική αποστολή. Το 1699 ανέλαβε να πραγματοποιήσει με το σκάφος ”Roebuck” μία νέα αποστολή. Αποτελέσματα δεν υπήρξαν, ωστόσο η δημοσίευση του ημερολογίου του που γνώρισε πολύ μεγάλη επιτυχία, έκανε γνωστή την Αυστραλία.

Στο ”παιχνίδι” μπήκαν αργότερα και οι Γάλλοι. Το 1768 ο Louis Antoin de Bougainville ανακάλυψε το Μεγάλο Κοραλλιογενές Φράγμα και έπλευσε στις βόρειες ακτές της Αυστραλίας.
Το 1770 ο Τζέιμς Κουκ (James Cook), αφού κατέλαβε τη Νέα Ζηλανδία για λογαριασμό της Αγγλίας, προσέγγισε τις ακτές της Αυστραλίας και αγκυροβόλησε στο Botany Bay (Βοτανικό Κόλπο), που ονομάστηκε έτσι λόγω των πολλών φυτικών ειδών που ανακαλύφθηκαν εκεί από τον συνοδό του Κουκ, βοτανολόγο Joseph Banks.
Στη συνέχεια, ο Κουκ περιέπλευσε από τον Νότο προς τον Βορρά ολόκληρη την ανατολική ακτή από το μεγάλο Κοραλλιογενές Φράγμα. Κατά την επιστροφή στην Αγγλία, ο Μπανκς έγινε ένθερμος προπαγανδιστής των ανακαλύψεων του Κουκ, ο οποίος στο μεταξύ είχε σκοτωθεί από τους ιθαγενείς στη Χαβάη το 1779.
Εκείνη την εποχή, η Αγγλία αντιμετώπιζε δύο προβλήματα: πώς θα αντάμειβε τους Αμερικανούς που έμειναν πιστοί σ’ αυτήν κατά τον πόλεμο της Ανεξαρτησίας των Η.Π.Α. και πώς να απαλλαγεί από τον μεγάλο αριθμό καταδίκων (convicts), που δεν τους χωρούσαν πλέον οι αγγλικές φυλακές.

Στις 13 Μαΐου 1787, ξεκίνησε από το Λονδίνο για την Αυστραλία ένας στόλος από έντεκα πλοία, υπό τη διοίκηση του πλοιάρχου Arthur Phillip, ο οποίος υπήρξε ο πρώτος κυβερνήτης της Αυστραλίας. Στις 18 Ιανουαρίου 1788, ο στόλος αγκυροβόλησε στο Botany Bay και στις 26 του ίδιου μήνα, αναχώρησε για το Πορτ Τζάκσον, που ονομάστηκε Σίδνεϊ, προς τιμήν του λόρδου Σίντνεϊ. Εκεί ιδρύθηκε ο πρώτος οικισμός και εγκαταστάθηκαν οι πρώτοι κατάδικοι, που ήταν συνολικά 717 (από τους οποίους 180 γυναίκες) και 210 αξιωματικοί και άνδρες των πεζοναυτών. Οι δυσκολίες που συνάντησαν ήταν πολλές. Όταν όμως το 1792 ο Phillip επέστρεψε στη χώρα του, η αγγλική αποικία στη Νέα Νότια Ουαλία είχε λάβει σάρκα και οστά. Ουσιαστικά όμως η ιστορία της Αυστραλίας ως αγγλικής αποικίας, άρχισε το 1821, όταν κυβερνήτης της έγινε ο Τόμας Μπρίσμπεϊν (Thomas Brisbane).
Τότε, εκτός από τους κατάδικους, υπήρχαν και οι λεγόμενοι «αποκλειστικοί» (ελεύθεροι άποικοι) και οι «χειραφετημένοι» (κατάδικοι που τους είχε δοθεί χάρη και ήταν ελεύθεροι). Αυτοί, επιδίωκαν να σταματήσει η μεταφορά καταδίκων και η

Αυστραλία, από τόπος σωφρονισμού να γίνει αποικία.

Όσο για τους αυτόχθονες κατοίκους της χώρας, γνωστούς και ως Αβορίγινες (Aborigines), οι οποίοι στα τέλη του 18ου αιώνα ήταν περίπου 400.000, που ζούσαν νομαδικά ως κυνηγοί – τροφοσυλλέκτες, μετά την εξόντωση τους, έφτασαν κάποια στιγμή να είναι λιγότεροι από 40.000. Αντίθετα, οι Ευρωπαίοι που σκοτώθηκαν στις μάχες με τους ιθαγενείς, ήταν μόλις 2.000.
Τα πράγματα όμως, τα τελευταία πενήντα χρόνια άλλαξαν. Το 2016, οι Αβορίγινες της Αυστραλίας ήταν περίπου 650.000, αντιπροσωπεύοντας το 2,8% του πληθυσμού της χώρας.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Σύμφωνα με την προφορική παράδοση, ο πρώτος Έλληνας που έφθασε στην Αυστραλία, ήταν ο Υδραίος Καπετάνιος Δαμιανός Γκίκας, που συνελήφθη άδικα για πειρατεία και καταδικάστηκε σε εξορία στο Σίδνεϊ (1802). Σύμφωνα όμως με το Συμβούλιο Απόδημου Ελληνισμού, «η ιστορία αυτή δεν μπορεί να επιβεβαιωθεί με σιγουριά, αφού δεν υπάρχει τίποτα σχετικό στα αρχεία της Αυστραλίας ή της Ελλάδας».
Αναφέρεται επίσης, ότι το 1814, ο Έλληνας Γιώργος Παππάς, βρέθηκε στην Αυστραλία ως έποικος. Και αυτό δεν μπορεί να τεκμηριωθεί όμως.
Σύμφωνα με τον Gilchrist και τους Alexakis-Janiszweski, οι πρώτοι Έλληνες της Αυστραλίας ήταν άνδρες κατάδικοι, ναυτικοί ή και υπηρέτες Βρετανών αξιωματούχων που έφτασαν εκεί το 1817-1818.
Όλες οι άλλες πηγές, συγκλίνουν στο ότι οι πρώτοι Έλληνες που πάτησαν το πόδι τους στην Αυστραλία , ήταν επτά Έλληνες ναυτικοί, που είχαν καταδικαστεί σε εξορία ως βαρυποινίτες από τις βρετανικές αρχές.
Επρόκειτο για επτά ναυτικούς, πλήρωμα της σκούνας «Ηρακλής»: Τον καπετάνιο Αντώνη Μανώλη από την Αθήνα και τους Υδραίους ναυτικούς Δαμιανό Νινή, Γκίκα Βούλγαρη, Γεώργιο Βασιλάκη, Κωνσταντίνο Στρόμπολη, Γεώργιο Λαρίτσο και Νικόλαο Παπανδρέου.

Οι επτά Έλληνες ναυτικοί, με τον «Ηρακλή», σταμάτησαν τη βρετανική μπικέτα «Άλκηστη», που κατευθυνόταν από τη Μάλτα στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου και αφαίρεσαν μέρος του φορτίου της. Λίγο αργότερα, το βρετανικό πλοίο «Cygnet» που περιέπλεε την Κρήτη, συνέλαβε τους Έλληνες ναυτικούς και τους οδήγησε στη Μάλτα. Εκεί, προσήχθησαν σε δίκη, όπου κάτω από αμφιλεγόμενες συνθήκες καταδικάστηκαν για πειρατεία, αρχικά σε θάνατο και στη συνέχεια σε ισόβια. Στάλθηκαν μαζί με άλλους καταδίκους στην Αυστραλία, όπου έφτασαν στις 27 Αυγούστου 1829.
Μετά την απελευθέρωση της χώρας μας και την ίδρυση του ελληνικού κράτους, η

νομιμότητα της δίκης και το μέγεθος της ποινής αμφισβητήθηκαν από την Ελλάδα. Το 1834, δόθηκε χάρη στους επτά ναυτικούς, πέντε από τους οποίους, με έξοδα του ελληνικού κράτους, επέστρεψαν στη χώρα μας (1836). Η όλη εξέλιξη, δείχνει ότι πιθανότατα οι νεαροί ναυτικοί δεν ήταν πειρατές, αλλά επαναστάτες. Ο πλοίαρχος Αντώνης Μανώλης και ο Γκίκας Βούλγαρης, προτίμησαν να παραμείνουν στην Αυστραλία. Ο Μανώλης εργάστηκε ως κηπουρός και πέθανε στη μακρινή χώρα το 1880, σε ηλικία 76 ετών. Ο Γκίκας Βούλγαρης, απέκτησε περιουσία, έγινε Αυστραλός υπήκοος το 1861 και άλλαξε το όνομά του σε Τζίγκερ. Παντρεύτηκε μια νεαρή Ιρλανδή και απέκτησε 10 παιδιά και 52 εγγόνια.

Υπάρχουν επίσης ενδείξεις, ότι ελάχιστοι Έλληνες που υπηρετούσαν στον Βρετανικό αυτοκρατορικό στρατό στα Επτάνησα, όταν αυτά ανήκαν στη Βρετανία, καταδικάστηκαν για διάφορα παραπτώματα και εξορίστηκαν στην Αυστραλία.
Ανεπιβεβαίωτες πληροφορίες, αναφέρουν ότι κάποια ελληνικά πλοία έφτασαν στις ακτές της Αυστραλίας το 1828. Ο πρώτος Έλληνας μετανάστης (με τη θέλησή του) στην Αυστραλία, σύμφωνα με καταγεγραμμένες πηγές, ήταν ο Σαμιώτης ναυτικός John Peters (Ιωάννης Πέτρου;), που αφού εργάστηκε αρχικά (1838) ως μεταλλωρύχος έγινε γεωργός στην περιοχή Braidwood. Πέθανε στο Σίδνεϊ το 1887.
Την ίδια εποχή, έφτασε στην Αυστραλία και η πρώτη Ελληνίδα. Πρόκειται για την Ηπειρώτισσα (από το Πλαίσιο Θεσπρωτίας), Αικατερίνη Πλέσσου ή Πλέσσα.

Γεννήθηκε το 1810. Μεγάλωσε στο χαρέμι του Μουχτάρ, γιου του Αλή πασά, στην Αλβανία, όπου ζούσε και η μητέρα της, την οποία είχε απαγάγει ο ίδιος ο Μουχτάρ.

Σε ηλικία 12 ετών μόλις, την αρραβώνιασαν με τον Ιωάννη Κωλέττη (τότε γιατρό του Μουχτάρ και μετέπειτα πρωθυπουργό της Ελλάδας). Όταν με διαταγή του σουλτάνου ο Μουχτάρ εκτελέστηκε, ο αρραβώνας διαλύθηκε, η Αικατερίνη βρέθηκε στο Μεσολόγγι (1824) και έπειτα στη νήσο Κάλαμο του Ιονίου. Εκεί γνώρισε τον μετέπειτα σύζυγο της, Βρετανό αξιωματικό James Henry Crummer. Το 1835, η Αικατερίνη Πλέσσου εγκαταστάθηκε στην Αυστραλία μαζί με τον Crummer. Στην Αυστραλία έζησε ως το θάνατό της, το 1907 (σε ηλικία 97 ετών). Με τον σύζυγό της, απέκτησαν 11 παιδιά, 7 κορίτσια και 4 αγόρια.
Υπάρχουν αναφορές για μία γυναίκα, τη Μαρία Μπαρτίδη (Bartides), η οποία είχε εγκατασταθεί το 1830 στον οικισμό του ποταμού Swan στη δυτική Αυστραλία.
Δεν είναι σίγουρο όμως ότι πρόκειται για Ελληνίδα.

Σταδιακά, ο αριθμός των Ελλήνων μεταναστών στην Αυστραλία μεγάλωνε. Το 1860, ζούσαν 350 Έλληνες στη Βικτόρια και 300 στη Νέα Νότια Ουαλία, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν χρυσωρύχοι.
Στη Βικτώρια, ιδρύθηκε από Έλληνες χρυσωρύχους οικισμός που ονομάστηκε Arcadia (Αρκαδία) και αργότερα άλλοι παρόμοιοι οικισμοί από γεωργούς και

καλλιεργητές οπωροφόρων δέντρων: η Pella (Πέλλα) και η Lemnos (Λήμνος). 100 χιλιόμετρα νότια του Cairns ιδρύθηκε χωριό από Έλληνες κόφτες καλαμιών με το όνομα Florina (Φλώρινα), ενώ 35 χιλιόμετρα βόρεια της πόλης Mackay του Queensland, οργανώθηκαν οικισμοί Ελλήνων με τα ονόματα Mount Ossa (Όρος Όσσα) και Mount Pelion (Όρος Πήλιον).
Σταδιακά, ονόματα Ελλήνων που διακρίθηκαν σε κάποιον τομέα, άρχισαν να δίνονται σε ονόματα πόλεων. Έτσι, το όνομα του Σπαρτιάτη Ιωάννη Ντόσκου δόθηκε σε δρόμο του Περθ και το όνομα του Κώστα Λιάσκου, εμπόρου πουλερικών, δόθηκε σε δρόμο της Αδελαΐδας.

Οι πρώτες εμφανίσεις Ελλήνων εποίκων στη Δυτική Αυστραλία, χρονολογούνται στα 1870. Οι Πέτρος Χρήστου, Αντώνιος Φασούλας και Αντώνιος Ιουλιανός, θεωρούνται οι πρωτοπόροι μετανάστες.
Η πρώτη καταγεγραμμένη αναφορά Ελλήνων εποίκων της πόλης Bunbury που βρίσκεται 159 χιλιόμετρα νότια του Περθ, χρονολογείται από το 1899. Πρόκειται για τον Αλέξανδρο Παλαμίδη από τα Τρίκαλα της Θεσσαλίας.
Ο Τζορτζ Νορθ ή Τραμουντάνας (George North ή Tramountanas) Ιανουαρίου 1911) υπήρξε πρωτοπόρος Έλληνας μετανάστης στη Νότια Αυστραλία με καταγωγή από τη Λήμνο. Η ελληνορθόδοξη κοινότητα της Ν. Αυστραλίας θεωρεί τον Τραμουντάνα ως τον “Πατέρα των Ελλήνων μεταναστών” “Pioneering Grandfather”.

Ο Γιώργης Τραμουντάνας γεννήθηκε το 1822 στην Αθήνα από οικογένεια καραβομαραγκών και ναυτικών από τη Λήμνο. Ως έφηβος είχε ταξιδέψει στην Αυστραλία με κάποιο εμπορικό ιστιοφόρο με τον αδερφό του Θοδωρή, πριν τελικά αποφασίσει να εγκατασταθεί στην Αδελαΐδα το 1842. Ο αδερφός του Θοδωρής ταξίδεψε στο Albany της Δυτ. Αυστραλίας, όπου χάθηκαν τα ίχνη του.
Ο Γιώργης αρχικά εργάστηκε ως λιμενεργάτης και το 1846 προσλήφθηκε στο οινοποιείο “Edward John Peake’s Winery” στην μικρή πόλη Κλάριντον (Clarendon), η οποία τότε άρχισε να δημιουργείται. Βοήθησε την εταιρεία τόσο στην καλλιέργεια αμπελιών όσο και στην παραγωγή μπράντι και κρασιών. Το 1857 φαίνεται πως μπάρκαρε ξανά, διότι αναφέρεται ως μέλος του πληρώματος του ατμόπλοιου “SS Admella” για 12 μήνες. Το πλοίο ναυάγησε τον Αύγουστο του 1859 αλλά ο Τραμουντάνας είχε αποχωρήσει από αυτό έντεκα μήνες νωρίτερα, αμέσως μετά το γάμο του, τον οποίο πραγματοποίησε πάνω στο πλοίο.
Στις 26 Σεπτεμβρίου 1858 ο Τραμουντάνας νυμφεύθηκε την Αγγλίδα Lydia Vosper (γεν, το 1835). Προηγουμένως είχε αγγλοποιήσει το επώνυμό του, μετατρέποντάς το σε “North”, δηλαδή “Βοριάς”, μεταφράζοντας επακριβώς το “Τραμουντάνας” που σημαίνει “βοριάς” στην ελληνική ναυτική γλώσσα. Η γυναίκα του είχε αφιχθεί το 1855 από το Ντέβον (Devon) της Αγγλίας στην Αδελαΐδα, όπου ζούσε η αδελφή

της, Αμέλια.
Μετά το γάμο τους εγκαταστάθηκαν στο Πορτ Λίνκολν (Port Lincoln), όπου ο Νορθ εργαζόταν χτίζοντας πέτρινους τοίχους και περιφράξεις. Το 1861 μετακόμισαν στο Green Patch όπου γεννήθηκαν δύο γιοι τους, ο George Henry το 1861 και ο Hero Clare το 1862. Το 1869 μετακόμισαν ξανά στο "Wine Shanty Road Little Swamp", όπου ο Νορθ αγόρασε μια έκταση 80 εκταρίων (320 στρέμματα), στην οποία έτρεφε πρόβατα. Στα μέσα της επόμενης δεκαετίας αγόρασαν ένα κλήρο γης στην νέα πόλη Bramfield, όπου έζησαν με τους δυο γιους τους, ενώ παράλληλα ο Τζορτζ φρόντιζε τα πρόβατά τους σε γειτονικές εκτάσεις. Τον Απρίλιο του 1878 ο Νορθ ζήτησε να πάρει την βρετανική υπηκοότητα, όπως αναφέρεται σε αρχειακά έντυπα.
Στη Ν. Αυστραλία υπάρχουν ακόμα απόγονοι του Τραμουντάνα.

Το 1863, έφτασε και εγκαταστάθηκε στην Αδελαΐδα ο Ψαριανός Ιωάννης Κοτζιάς, ο οποίος μαζί με τον Κωνσταντινουπολίτη Μανώλη Παπαδόπουλο (1880) και τον Δημήτριο Μανωτή (1882), αποτέλεσαν τους πρωτοπόρους, στην αποικία αυτή. Ο Γεώργιος Καρράς από τον Πόρο, ήταν ο πρώτος που εγκαταστάθηκε στην παραθαλάσσια κωμόπολη Port Pirie, το 1888.
Οι πρώτοι Έλληνες, έφτασαν στο Queensland το 1860, ο αριθμός τους όμως παρέμεινε σχετικά μικρός.
Στο Μπρισμπέιν ιδρύθηκε και λειτούργησε το 1913 ο πρώτος Ελληνικός Οργανισμός του Κουίνσλαντ, με την επωνυμία Queensland Hellenic Association.
Στην Τασμανία, ο πρώτος Έλληνας έφτασε το 1860.

Είναι χαρακτηριστικό, ότι τουλάχιστον 8 όρη της Τασμανίας, έχουν ελληνικά ονόματα! Πρόκειται για τα: Mount Ossa (1.617 μ.), το ψηλότερο όρος του νησιού, Mount Pelion West (1.560 μ.), Mount Thetis (1.482 μ.), The Acropolis (1.482 μ.), Mount Hyperion (1.480 μ.), Mount Pelion East(1.461 μ.), Mount Olympus East – Peak (1.449 μ.) και Mount Achilles (1.363 μ.).
Οι μεταναστευτικοί περιορισμοί που είχαν επιβληθεί από τις αποικίες της Αυστραλίας μετά το 1890, κράτησαν τον αριθμό των Ελλήνων της Αυστραλίας σε χαμηλά επίπεδα: περίπου 800 το 1896 και 1200, μετά την ίδρυση της Κοινοπολιτείας το 1901.

ΜΙΑ ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ: Η ΚΟΝΤΕΣΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΝΑ ΡΩΜΑ

Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1950, οι ελληνικής καταγωγής άνδρες της Αυστραλίας, ξεπερνούσαν κατά πολύ τις ελληνικής καταγωγής γυναίκες.
Κατά την απογραφή του πληθυσμού της Βικτώριας το 1857, αναφέρονται και 3 γυναίκες της «Ελληνικής Εκκλησίας» (ενν. Ορθόδοξης). Το 1861, ο αριθμός τους ανέρχεται στις 13 και το 1871 στις 27, από τις οποίες οι 19, ήταν γεννημένες

στην Ελλάδα.
Ιδιαίτερης αναφοράς, χρήζει η γεννημένη στη Ζάκυνθο κοντέσα Διαμαντίνα Ρώμα, ελληνοβενετικής καταγωγής. Αυτή, έφτασε στην Αυστραλία το 1859 ως σύζυγος του πρώτου κυβερνήτη του Queensland και μετέπειτα κυβερνήτη της Βικτώριας, Sir George Bowen. Η Diamantina Roma Bowen (περ. 1832-1893), όπως είναι διεθνώς γνωστή, διακρίθηκε για τη φιλανθρωπική της δράση και άφησε με τη γενναιοδωρία της το στίγμα της στην αυστραλιανή ιστορία.
Το όνομά της φέρουν σήμερα ένας δρόμος (Roma Street), ένα πάρκο (Lady Bowen Park) και ένας σιδηροδρομικός σταθμός στο Μπρισμπέιν (Roma St. Station), μια πόλη (Town of Roma) κι ένα ποτάμι (Diamantina River) στο Κουίνσλαντ και καταρράκτες (Diamantina Falls) στη Βικτώρια.
Όπως αναφέραμε, ο αριθμός των Ελληνίδων στην Αυστραλία παρέμεινε μικρός ως τα τέλη της δεκαετίας του 1950.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΦΟΙΤΗ

Πάντως η πρώτη Ελληνίδα απόφοιτος πανεπιστημίου της Αυστραλίας (συγκεκριμένα στο Σίδνεϊ), ήταν η Ωραία Έμμα Ελλάς Μουστάκα (1897).
Επίσης, σε κατάλογο των πρώτων 261 Ελλήνων που είχαν πολιτογραφηθεί μέχρι το 1903 και υπάρχει στο βιβλίο του H. Gilchrist “Australian and Greeks Volume I: The Early Years”, Sydney 1992, υπάρχει μόνο μια γυναίκα, η Asica Matton, που γεννήθηκε στην Ελλάδα το 1855, διατηρούσε κατάστημα στο Ίπσουιτς του Κουίνσλαντ και ήταν χήρα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ
Όπως είδαμε, ο εποικισμός της Αυστραλίας στηρίχτηκε κυρίως σε κατάδικους και ναυτικούς. Οι περιορισμοί ήταν πολλοί για όσους ήθελαν να εγκατασταθούν εκεί. Ως το 1890, οι περισσότεροι Έλληνες της Αυστραλίας, κατάγονταν από τα Κύθηρα και την Ιθάκη, ενώ μετά το 1902 εγκαταστάθηκαν εκεί πολλοί Καστελλοριζιοί.
Σύμφωνα με την απογραφή του 2016, ελληνική καταγωγή δήλωσαν ότι έχουν 421.000 κάτοικοι της Αυστραλίας (ποσοστό 1,8% του πληθυσμού).
Η ελληνική γλώσσα ομιλείται από 237.558 άτομα, 122.794 γυναίκες και 114.794 άνδρες.

*Πηγές:

neoskosmos.com
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Μ. ΤΑΜΗΣ, «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ», ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ (1830-1958), ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΒΑΝΙΑΣ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 1997.
Παναγιώτα Νάζου, «Η θέση και ο ρόλος της Ελληνίδας στην Αυστραλία» στο συλλογικό «Η Ελληνική Διασπορά στην Αυστραλία», Εκδόσεις Παπαζήση 2012.